ประเพณีเดือนสิบนครฯ สั่งสอนให้คนดี

รศ.ดร.สืบพงศ์ ธรรมชาติ

จังหวัดนครศรีธรรมราชปัจจุบัน อดีตพื้นที่ศูนย์กลางของอาณาจักรตามพรลิงค์หรือศิริธรรมนคร หรือนครศรีธรรมราช หรือที่ชาวต่างชาติบางชาติเรียกว่าลิกอร์ (นครหรือละครออกเสียงเป็นลิกอร์) อาณาจักรทางใต้ของไทยแห่งนี้บางช่วงเวลามีเขตครอบคลุมไปถึงแหลมมลายูและเกาะส่วนหนึ่งที่เป็นประเทศอินโดนีเซีย และกษัตริย์เมืองนี้เคยกรีฑาทัพเรือไปถึงศรีลังกาและอินเดียใต้ ส่วนในประเทศไทยเคยมีกองทัพของนครศรีธรรมราชไปถึงภาคเหนือ ดังปรากฏในพงศาวดารโยนก ด้วยเหตุที่เป็นเมืองใหญ่ มีกองทัพที่เกรียงไกรทั้งทัพบกและทัพเรือนี่เอง จึงทำให้อาณาจักรนครศรีธรรมราชเป็นที่รู้จักของชนชาติอื่นทั้งใกล้และไกล นอกจากจะมีความยิ่งใหญ่ในเรื่องศักยภาพด้านพลานุภาพแล้ว ประเพณีและวัฒนธรรมของเมืองนครศรีธรรมราชนั้นก็ยิ่งใหญ่

และเป็นที่รู้จักกันของคนไทยและชาวต่างประเทศส่วนหนึ่ง ประเพณีที่รู้จักกันมากและรู้จักกันดีประเพณีหนึ่งคือ "ประเพณีเดือนสิบหรือประเพณีสารท"

ประเพณีเดือนสิบหรือประเพณีสารทนั้น หัวใจของประเพณีคือ "ความกตัญญู" ความกตัญญูที่กล่าวนี้เป็นการแสดงออกของลูกหลานต่อบรรพชนที่สิ้นชีวิตไปแล้วและยังมีชีวิตอยู่ ต่อพระสงฆ์องคเจ้า และต่อผู้ควรแก่การเคารพ การแสดงความกตัญญูที่ว่าดีเด่นที่สุด คือ การนำอาหารต่างๆ ไปให้แด่บรรพชนและกลุ่มบุคคลดังกล่าวแล้ว

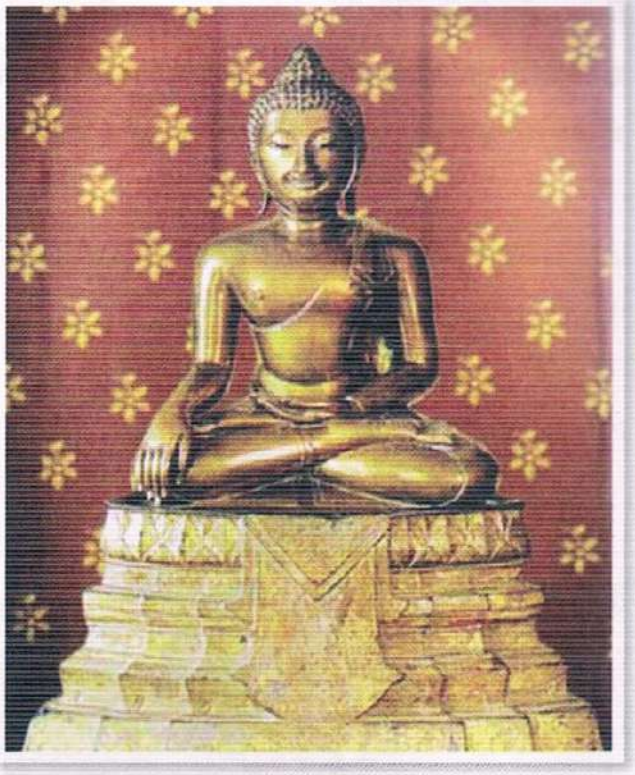

พระพุทธสิหิงค์ นครศรีธรรมราช

ในช่วงเวลาของประเพณีงานเดือนสิบ อาหารที่สำคัญยิ่งและเป็นสัญลักษณ์ของประเพณีงานเดือนสิบ คือ ขนม ๕ อย่าง คือ ลา พอง ไข่ปลา บ้า และดีซำ ขนมทั้ง ๕ นี้ เป็นขนมที่สืบทอดกันมานานมากแล้ว (โบราณ) และในขนม ๕ อย่างนี้ ลา จะเป็นพระเอก ส่วนนางเอกน่าจะได้แก่ พอง เพราะคนนครและคนใต้มักเรียกคู่กันว่า พองลา หรือขนมพอง ขนมลา โดยเฉพาะลาไปท่องเที่ยวไกลถึงภาคกลาง ภาคเหนือ และภาคอิสาน นอกจากจะทำกันในช่วงเทศกาลแล้ว ขนมลาหรือลามีการทำจำหน่ายตลอดทั้งปีในพื้นที่นครศรีธรรมราช และภาคอื่นๆ ของประเทศไทย ลาขนมของพระเอกของประเพณีงานเดือนสิบคงจะท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ ของประเทศไทยอีกนานแสนนาน เพราะเป็นที่ชอบรับประทานของคนไทยทั่วไป

จึงกล่าวได้ว่าขนมอันเนื่องจากประเพณีเดือนสิบโดยเฉพาะขนมลานั้น เป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของสังคมไทยภาคใต้และคนไทย การแสดงความกตัญญูที่กล่าวตอนต้น นอกจากการนำเอาอาหารซึ่งรวมไปถึงผลไม้ด้วยนั้น บางคนบางกลุ่มยังนำเสื้อผ้าไปมอบให้ผู้มีพระคุณด้วย อาจจะเป็น ปู่ ย่า ตา ยาย ครูอาจารย์ ตลอดจนการถวายผ้าสบง จีวร แด่พระสงฆ์ด้วย ทั้งหมดทั้งสิ้นถือเป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูด้วยอาหารการกินและสิ่งของเครื่องใช้

การแสดงออกถึงความกตัญญูอีกอย่างหนึ่งที่เห็นคือ การแสดงความเคารพด้วยลักษณะอาการต่างๆ ไม่ว่าการไหว้ กราบ การบอบน้อม และการพูดจาด้วยถ้อยคำที่ไพเราะชวนฟัง

ความกตัญญูต่างๆ เหล่านี้ จะแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนมาก ในช่วงของงานประเพณีเดือนสิบที่นครศรีธรรมราชและภาคใต้ ผู้แสดงถึงความกตัญญูเหล่านี้ต่างมีความเชื่อตามบรรพชนว่าจะทำให้ชีวิตมีความสุขและประสบความสำเร็จในชีวิต ด้วยความเชื่อดังกล่าว เมื่อถึงช่วงประเพณีงานเดือนสิบชาวนครศรีธรรมราชและชาวใต้บางส่วนจะเดินทางกลับภูมิลำเนา และทำกิจกรรมประเพณีเดือนสิบให้สมบูรณ์ที่สุด คนที่ทำกิจกรรมแห่งความกตัญญูอย่างนี้เป็นคนดี เพราะเป็นผู้ที่สร้างความสุขใจ สุขกายให้แก่บรรพชน ผู้มีพระคุณ และยังเป็นผู้สละใช้เงินซื้อเครื่องอัฐบริขารถวายแด่พระสงฆ์อีกด้วย หลักคำสอนของทุกศาสนาต่างกล่าวไว้ว่า คนกตัญญู คนเสียสละ และรู้จักให้ คือคนดี ประเพณีงานเดือนสิบเมืองนครฯ จึงสอนคนให้เป็นคนดี จึงกล่าวได้ว่าบรรพชนเมืองนครศรีธรรมราชมีความเฉลียวฉลาดในการหาวิธีการเพื่อสร้างชาติและสังคม ด้วยการที่บรรพชนได้สร้างสรรค์สิ่งดีๆ เอาไว้ให้มากมาย

นี้เอง บ้านนี้เมืองนี้จึงมีความโดดเด่นหลายเรื่อง และเป็นหัวเรือใหญ่ของภาคใต้ แม้กระทั่งปัจจุบัน สังเกตได้ว่าเมื่อพูดถึงภาคใต้ชื่อที่ชาวไทยโดยทั่วไปจะนึกได้เร็วคือนครศรีธรรมราช แม้ว่าภูเก็ตและสงขลา จะเป็นจังหวะที่เด่นในเรื่องการท่องเที่ยว แต่เมื่อนึกถึงภาพรวมแล้ว ความโดเด่นยังอยู่ที่นครศรีธรรมราช

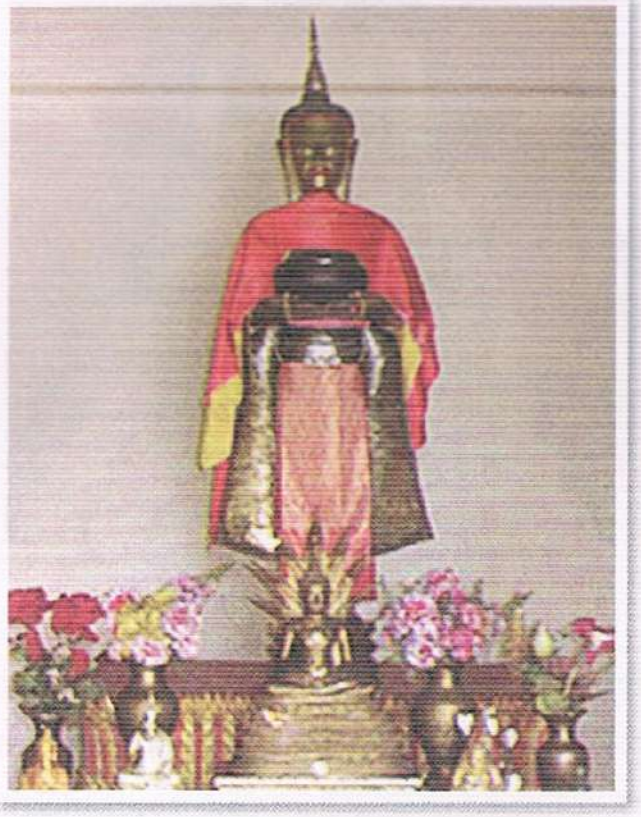

พระลากวัดพัทธเสมา อ.ลานสกา

เจ้าแม่ลาวทอง วัดสวนหลวง

วัดเจ้าแม่เศรษฐี (วัดร่อนนา) ร่อนพิบูลย์

จึงเป็นหน้าที่ของลูกหลานชาวนครศรีธรรมราช ที่จะต้องรักษาความเด่นและดีเด่นเอาไว้ให้ได้ และจะต้องพัฒนาสิ่งต่างๆ ให้ก้าวต่อไป ตลอดจนคิดสิ่งที่ดีๆ ใหม่ๆ ขึ้นมาบ้าง ร่วมกันสร้างบ้านบำรุงเมืองให้รุ่งเรืองดังเช่นที่บรรพชนเราเคยทำกันมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเพณีงานเดือนสิบ และการจัดงานฉลองประเพณีงานเดือนสิบจะต้องช่วยกันคิดช่วยกันทำให้ดียิ่งๆขึ้น

ในการปฏิบัติประเพณีเดือนสิบนั้น จะรู้กันอยู่เป็นส่วนใหญ่ว่าต้องมีขนมทั้ง ๕ อย่างเป็นประการสำคัญ เพราะจะต้องนำไปให้บรรพชนที่สิ้นชีวิตไปแล้วที่เรียกว่า เปรต ผู้มีพระคุณและพระสงฆ์ (ส่วนมากเมื่อกล่าวถึงขนมทั้ง ๕ มักจะนึกภาพการนำไปให้เปรตหรือการตั้งเปรต)

การได้ขนมนี้มานั้น เมื่อก่อนชาวนครศรีธรรมราช และชาวใต้จะทำกันเอง โดยเฉพาะขนมลาและขนมพอง ซึ่งเป็นขนมพระเอกนางเอกของขนมเดือนสิบนั้น จะมีการเตรียมล่วงหน้ากันหลายวัน ก่อนถึงประเพณีงานเดือนสิบ

การทำลานับว่าเป็นภูมิปัญญาที่ยิ่งใหญ่ของชาวนครศรีธรรมราชและชาวภาคใต้ เพราะมีความยากในการทำและมีหลายขั้นตอนกว่าจะออกมาเป็นขนมลาที่มีรสชาติเอร็ดอร่อย ดังเป็นที่ประจักษ์กันอยู่ และขนมชนิดนี้มีความพิเศษตรงที่เก็บไว้รับประทานได้นาน นับเป็นเดือนทีเดียว โดยที่ไม่ต้องเอาใส่ไว้ในตู้เย็น บางบ้านเก็บใส่เอาไว้เป็นครึ่งปี ด้วยการเอาใส่ในไหหรือโอ่งขนาดเล็ก (โอ่งมังกร) หากต้องการเก็บไว้ให้นานเป็นปีๆ ก็ต้องทับเรียกว่า "ลาทับ" คือการทำลาเป็นม้วนๆ คลุกกับน้ำตาลทรายหรือคลุกกับน้ำผึ้ง สูตรในการทำลามีสัดส่วนอย่างไร ทำไมถึงเก็บไว้ได้นานมากนั้นเป็นสิ่งที่น่าศึกษาอย่างยิ่ง

การทำลาเมื่อก่อนจะมีการรวมตัวทำกันในหมู่ญาติ หรือเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกัน ในขั้นตอนแรกคือการแช่แป้ง ซึ่งใช้ข้าวสารเจ้าเป็นหลัก อาจจะมีสารข้าวเหนียวเจือลงไปบ้างตามความนิยมของแต่ละกลุ่ม หลังจากนี้จะมีการบ่ม เพื่อให้ข้าวสารยุ่ยเวลาบดหรือตำ (ภาษาใต้เรียก "ทิ่ม") ในช่วงขั้นตอนนี้ก็เริ่มมีการช่วยกันเป็นการสร้างความสามัคคีในสังคมได้อย่างดี เมื่อมีการผสมผสานกับน้ำผึ้งจาก (ปัจจุบันบางแห่งใช้น้ำตาลเพราะน้ำผึ้งจากมีน้อยลง) แล้วก็จะมีการ "ทอดลา" ในช่วงการทอดลานี้จะมีการช่วยกันทอดสลับสับเปลี่ยนกันไป

บางทีถ้ามีหลายเจ้า (ราย) และปริมาณมากก็จะทอดลากันเป็นอาทิตย์เลยทีเดียว ในช่วงของการทอดลานี้เป็นช่วงของการสร้างความรักความสามัคคีได้อย่างดียิ่ง หนุ่มสาวได้พบกันเกิดความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง จนได้แต่งงานอยู่กินกันก็มี นอกจากนี้ยังเป็นที่รวมกันของผู้ใหญ่และเด็กๆในหมู่บ้าน ผู้ใหญ่นั้นมีเป้าหมายคือการไปช่วยเหลือไม่ว่าไปทิ่มแป้งหรือทอดลาก็ตาม นี่เป็นเรื่องของความกรุณา๙งเป็นจริยธรรมประการหนึ่ง ส่วนเด็กนั้นไปเล่นสนุกสนานกัน และที่สำคัญคือได้ "เคลียวดอกอ้อ" หรือ "เคลียวงู" ส่วนใหญ่ผู้ใหญ่จะเคลียวให้ เคลียวดอกอ้อหรือเคลียวงูก็คือการที่ใช้ไม้กลมๆ เคลียวแผ่นลาในกระทะจนหมดแผ่น ลาที่เป็นแผ่นก็จะออกมาในรูปแบบใหม่คือยาวๆ ลักษณะคล้ายดอกอ้อ หรือ งู ลารูปลักษณ์ใหม่จึงเรียนด้วยสองคำนี้

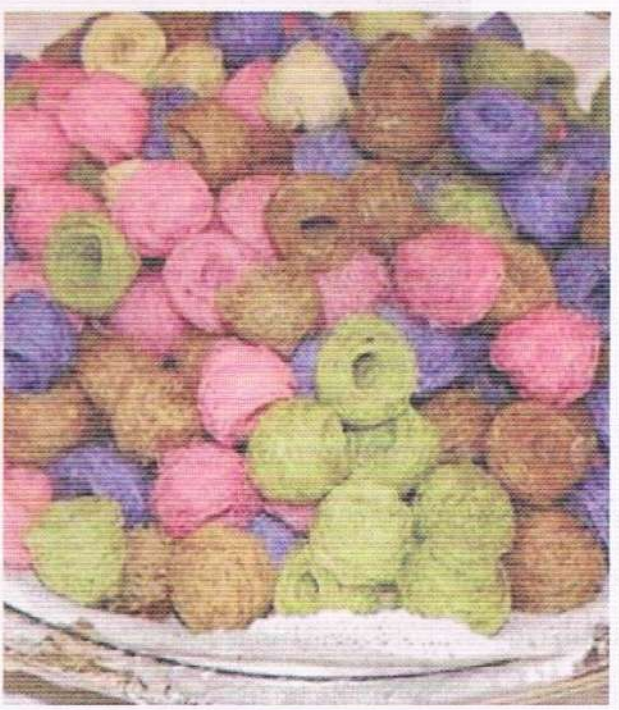

ปัจจุบันการเคลียวดอกอ้อ หรือเคลียวงู ไม่ค่อยมีให้เห็น เพราะไม่ค่อยได้ทำลากันเอง มักจะซื้อลาสำเร็จรูป เพราะต่างบอกว่าทำยาก และไม่มีเวลากัน ซื้อหาจะสะดวกรวดเร็วกว่า ดังนั้น ถ้าหากชาวนครศรีธรรมราชปรารถนาที่จะให้สิ่งที่ดีงามต่างๆเกิดตามมา ก็คงต้องฟื้นฟูการทำลำกันบ้าง โดยขอให้ป้าๆย่าๆและยายๆที่มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการทำลา ถ่ายทอดภูมิปัญญานี้ให้ลูกหลานที่เต็มใจจะรับ การทำอย่างนี้ก็คงเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ลายอดขนมของปักษ์ใต้ดำรงอยู่ต่อไป

ในส่วนของผู้ที่ทำขายก็ต้องยกย่องชมเชยว่าเก่งและมีความขยันขันแข็งอย่างเยี่ยม เพราะได้ศึกษาหาความรู้เรื่องการทำลาจนรู้แจ้งเห็นจริงแล้วจึงลงมือทำ เมื่อทำจนชำนาญก็นำเอาเครื่องมือสมัยใหม่เข้าไปช่วยทุ่นแรง ทำให้การทำลาไม่ต้องใช้เวลามาก เพราะจำเป็นจะต้องนำไปขาย และยังมีการพัฒนารูปแบบของลา แทนที่จะเป็นแผ่นอย่างเดียวก็ทำเป็นก้อนบ้าง ม้วนกลมๆ ยาวๆ บ้าง และทำเป็นลูกบาศก์ก็มี และมีบรรจุภัณฑ์ที่กะทัดรัดน่าสนใจ จึงเหมาะเป็นของฝากของขวัญนำกลับไปบ้าน ลาจึงเป็นขนมที่ควรจะได้รับการฟื้นฟูเพื่อการกู้ชาติกู้สังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกู้ความเป็นนครศรีธรรมราชให้กลับคืนมา ลาที่ทำขายจนมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับว่ามีรสชาติอร่อย คือลาที่บ้านหอยราก อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

การทำพอง ขนมที่เป็นนางเอกของขนมเดือนสิบก็เช่นกัน ก็มีการช่วยเหลือกันในการทำ ที่เรียกว่า "การเขี่ยพอง" เพราะการทำขนมพองเป็นจำนวนมาก การเขี่ยพอง เป็นการนำเอาข้าวเหนียวนึ่งไม่ให้สุกมากที่กำลังร้อนๆ อยู่ตักใส่ลงไปในแบบพิมพ์ที่อาจจะทำจากไม้ไผ่หรือหนังของทางมะพร้าว ที่ขดเป็นรูปต่างๆ มีทั้งที่เป็นวงกลม สี่เหลี่ยมผืนผ้า และสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน เมื่อตักใส่ลงไปก็ใช้ไม้หรือหางช้อนเขี่ยๆ ให้เม็ดข้าวเหนียวนึ่งกระจายออกไปเต็มแบบพิมพ์รูปต่างๆ นั้น เมื่อเห็นว่ามีปริมาณพอเหมาะแล้ว ก็ยกแบบพิมพ์ออก ทำแผ่นใหม่ต่อไป หลังจากที่เขี่ยพองเสร็จแล้วก็นำแผ่นพองไปตากแดดให้แห้ง แผ่นพองก็จะแห้งเก็บเอาไว้ได้นาน ไม่บูดไม่เสีย เมื่อใกล้ถึงวันประเพณีงานเดือนสิบก็นำพองไปทอด คือใส่ลงไปในกระทะน้ำมัน แล้วใช้ไม้ไผ่ปลายเหลาจิ้มสายไปมาเพื่อให้แผ่นพองสุกทั่ว จึงเรียนขั้นตอนนี้ว่า" การส่ายพอง" แล้วจึงใช้ไม้ไผ่ปลายแหลมสองอันคีบแผ่นพองขึ้นจากกระทะน้ำมัน ขั้นตอนนี้ก็จะมีการช่วยเหลือกันทั้งในกลุ่มญาติพี่น้องและเพื่อนบ้าน นี่คือการสร้างพลังหรือชุมชนเข้มแข็งนั่นเอง การร่วมด้วยช่วยกัน

ในการทำขนมพองขนมลาจึงเป็นการทำให้คนนครศรีธรรมราชมีการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมด้านอาหารการกินได้อย่างดี นอกจากนี้จริยธรรมด้านความรัก ความสามัคคีก็เกิดตามมาด้วย จึงเห็นว่าควรจะได้มีการฟื้นฟู อนุรักษ์ และพัฒนากันต่อไป ทั้งนี้ เพื่อสิ่งที่ดีๆ จะได้เกิดตามมา

ประเพณีเดือนสิบนครฯ สอนชาวนครฯ ที่สำคัญหลากหลายอย่าง ที่น่าสนใจมากอย่างหนึ่งคือ

"การชิงเปรต" การชิงเปรตเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีเดือนสิบ หรือประเพณีสารท เป็นขั้นตอนที่ขาดไม่ได้ เพราะทำควบคู่กันมาตั้งแต่ต้นแล้ว การเกิดการชิงเปรตได้ก็เมื่อมีการนำอาหารหวานคาว ผลไม้ บางรายเอาเงินใส่ไว้ด้วยไปตั้งหรือวางไว้รวมกันมากๆ ที่นำอาหารไปวางจะมีการกำหนดที่เอาไว้จุดใดจุดหนึ่งในวัดเมื่อไปวางไว้และอธิษฐานต่อเปรตบรรพชนเรียบร้อยแล้วจะมีผู้ให้สัญญาณเพื่อชิง ตรงนี้เรียกว่า "ชิงเปรต"

ทำไมต้องชิงกัน หยิบกันดีๆ ไม่ได้หรือ อธิบายได้ว่า ประการแรกเพื่อมีส่วนร่วมในประเพณีและเชื่อว่าอาหารที่บรรพชนที่เป็นเปรตนั้นเป็นอาหารสิริมงคล เพราะท่านได้กินกลิ่นอายแล้ว ท่านก็อวยพรให้แก่ลูกหลานที่เอาอาหารไปตั้งที่ตั้งเปรต คำพรนั้นย่อมตกถึงผู้ชิงด้วย ยิ่งคนไปตั้งเปรตชิงด้วยก็จะได้คำพรมากขึ้นไปอีก ถ้าได้รับประทานอาหารที่ชิงได้ด้วยก็ยิ่งได้พรยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าจะแย้งว่ารู้ได้อย่างไรว่าได้พร ก็ต้องตอบว่ารู้จากการบอกต่อๆ กันมา และเมื่อทำอย่างนี้แล้วก็มีความสุขใจ ก็คงจะตอบได้อย่างนี้ ประการที่สองการชิงสร้างความสนุกสนานให้กับทั้งผู้ชิงเองและผู้ที่ไปยืนมุงอยู่ ดังนั้นการชิงเปรตจึงเป็นสิ่งที่ดี ต้องปฏิบัติต่อไป ในกรณีผู้ที่ไม่เห็นด้วยหรือหรือรู้สึกไม่ดีก็ต้องศึกษาดูกันให้ดีเสียก่อนว่าสิ่งที่บรรพชนคิดไว้นี้เป็นสิ่งที่มีคุณค่า ควรแก่การฟื้นฟู และอนุรักษ์หรือไม่ การนำอาหารไปตั้งเปรตและมีการชิงเปรตจึงเป็นเรื่องของการสร้างสรรค์และสั่งสอนให้ชาวนครฯ ได้รับสิ่งที่ดีๆ และเกิดบรรยากาศดีๆ ในพื้นที่

ในวันทำบุญใหญ่หรือวันสารทมีสิ่งหนึ่งที่แสดงถึงความกตัญญูที่สำคัญ คือ การนำกระดูกของบรรพชนไปบังสุกุลที่วัดที่อยู่ใกล้บ้าน มีทั้งที่ห่อผ้าขาวและโกฐ บางบ้านไม่ได้นำกระดูกไปแต่เขียนชื่อบรรพชนที่สิ้นชีวิตไปแล้วลงกระดาษแล้วใส่ลงในบาตร เพื่อร่วมในพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนา เชื่อว่าบุญกุศลจะไปถึงวิญญาณของญาติที่สิ้นชีวิตไปแล้ว ขั้นตอนของประเพณีตอนนี้ถือได้ว่าเป็นขั้นตอนแห่งความกตัญญูที่สำคัญมากทีเดียว การนำกระดูกและเขียนชื่อบรรพชนที่สิ้นชีวิตลงกระดาษเพื่อพิธีบังสุกุลนั้นเป็นการแสดงออกถึงความรัก ความผูกพันที่มีต่อผู้มีพระคุณที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว ปัจจุบันก็ยังปฏิบัติกันอยู่มาก การเก็บกระดูกของบรรพชนไว้นั้นตีความได้ว่ามีความรักความผูกพันมากจึงเป็นการแสดงออกที่ดีควรแก่การยกย่อง อาจจะมีบางคนบางครอบครัวที่มิได้เก็บไว้แต่ก็มีความรู้สึกไม่ต่างออกไปก็มี ก็ขึ้นอยู่กับความคิดและความเชื่อที่ต่างกันออกไป การมีการบังสุกุลกระดูกและการเขียนชื่อของบรรพชนที่สิ้นชีวิตไปแล้วใส่ลงในบาตร จึงเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีเดือนสิบที่ส่งผลต่อคุณงามความดีที่เกิดขึ้นของชาวนครศรีธรรมราชและชาวใต้

ในส่วนของการจัดงานฉลองประเพณีสารทเดือนสิบนั้นก็เป็นเรื่องหนึ่งที่สร้างคุณค่าให้กับชาวนครศรีธรรมราชและชาวใต้มาเป็นเวลานานแล้ว จึงต้องร่วมกันจัดงานฉลองกันต่อไปและตะต้องคิดจัดให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยตั้งโจทย์ว่าผู้ที่ไปร่วมงานหรือเที่ยวงานได้อะไรบ้าง มิใช่ตอบได้ว่าได้ซื้อสิ่งของกลับบ้านอย่างเดียว ถ้ามีโจทย์อย่างนี้ก็น่าจะตอบว่าได้ความรักความผูกพันต่อสังคม ได้ความรู้ความคิดความเข้าใจในหลายเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องศิลปะและวัฒนธรรม เพราะศิลปะและวัฒนธรรมคือหัวใจของการดำรงอยู่ของประเทศชาติ เกิดความรักความสามัคคีและได้รับความบันเทิงหากตอบได้เช่นนี้แล้ว เชื่อว่าการจัดงานฉลองประเพณีเดือนสิบนครศรีธรรมราช ก็จะไม่เสียทีเปล่าที่ลงทุนลงแรงจัดขึ้นมา ปีนี้นับว่าเป็นนิมิตหมายที่ดีที่ทางจังหวัดได้มีการนัดพบปรึกษาหารือกันอย่างกว้างขวางเพื่อให้การจัดงานฉลองประเพณีเดือนสิบเกิดคุณค่ากับผู้ที่ไปร่วมงาน ผู้ที่ไปร่วมปรึกษาหารือมีทั้งทางเทศบาล สถานศึกษา ภาครัฐอื่นๆ และภาคเอกชน จึงเชื่อว่างานฉลองจะมีสิ่งดีๆ ให้แก่ผู้ไปร่วมกิจกรรมและผู้ไปเที่ยวงานมากพอ อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาด้านต่างๆ ของทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม

ประเพณีงานเดือนสิบนครฯ สั่งสอนให้คนดี จริงหรือไม่จริงนั้น ชาวนครศรีธรรมราชเองก็คงมีคำตอบกันอยู่แล้วทุกคน และเชื่อว่าประเพณีนี้ยังสั่งสอนคนบ้านอื่นเมืองอื่นให้เป็นคนดีด้วย ดังนั้น การได้ไปสัมผัสประเพณีงานเดือนสิบและงานฉลองงานเดือนสิบ จึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำอย่างยิ่ง สิ่งสำคัญคือได้มีโอกาสไปกราบพระบรมธาตุนครศรีธรรมราช อันนำมาซึ่งความเป็นสิริมงคลแห่งชีวิต

สีบพงศ์ ธรรมชาต. (2559). ประเพณีเดือนสิบนครฯ สั่งสอนให้คนดี. *สารนครศรีธรรมราช*, ฉบับพิเศษ, 74-81.